DESPRE CEAŢĂ, IARBĂ ŞI NISIP

— "Of Mist, and Grass, and Sand" 1973 —

Winner of the Nebula Award for Best Novellette 1973
Hugo nominee for Best Novellette 1974

de Vonda N. McIntyre

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

Bäiețelul era înspăimântat. Şerpoaica îi atinse fruntea fierbinte. Înapoia ei, trei adulți stăteau strânşi laolaltă, privind suspicioşi, temători a-şi arăta grija altfel decât prin încruntături. Se temeau de Şerpoaică tot atât pe cât se temeau de moartea singurului lor copil în penumbra cortului, luminile pâlpâinde nu le aduceau liniştea.

Copilul privea cu nişte ochi atât de negri, încât pupilele nu erau vizibile şi atât de mați, încât şi Şerpoaica se temu pentru viața lui. Îl mângâie pe păr. Era lung şi albicios, o culoare frapantă pe pielea sa întunecată, uscat şi neregulat pe câțiva centimetri lângă rădăcină. Dacă Şerpoaica ar fi fost cu oamenii aceştia acum câteva luni, şi-ar fi dat seama că băiatul era bolnav.

— Aduceți-mi caseta, vă rog.

Părinții copilului tresăriră la auzul vocii ei blânde. Pesemne că se aşteptaseră la țipătul unei gaițe multicolore sau la săsâitul unul şarpe strălucitor. Era pentru prima dată că Şerpoaica vorbea în prezența lor. Când o priviseră de la distanță, şuşotind despre ocupația şi tinerețea ei, se mulțumise să-i privească şi ea; îi ascultase, apoi încuviințase când, în cele din urmă, veniseră să-i ceară ajutorul. S-ar putea să fi crezut că era mută.

Tânărul blond luă de jos geanta. O ținea departe de propriul său corp, respirând iute, cu nările dilatate de mirosul slab de mosc în aerul uscat al deşertului. Şerpoaica era obişnuită cu această nelinişte; o văzuse de multe ori.

Când întinse mâna, tânărul tresări brusc şi scăpă caseta Şerpoaica se repezi şi o prinse în ultima clipă, o aşeză încetişor pe pardoseala din postav şi-! privi cu reproş. Ceilalți doi îl înconjurară şi-l atinseră ca să-i potolească spaima.

— A fost muşcat odată, rosti femeia cea brunetă şi frumoasă. Era să moară.

Tonul ei nu era de scuză, ci mai curând de justificare.

— Îmi pare rău, făcu tânărul. E...

Schiță un gest; tremura, încercând în mod vizibil să-şi stăpânească teama. Şerpoaica privi în jos, către umăr, unde simțise în mod inconştient atingerea uşoară şi mişcarea. Un şarpe mititel, subțire cât degetul unui copilaş, se strecură în jurul gâtului ei, arătându-şi capul îngust pe sub cârlionții ei negri şi scurți, încercă aerul cu limba sa ca un trident într-o manieră leneşă: afară, sus şi jos, înăuntru ca să savureze gustul mirosurilor.

— Este Iarbă, spuse Şerpoaica. Nu-ți poate face nici un rău.

Dacă ar fi fost mai mare, ar fi putut înspăimânta, avea o culoare verde-palid, dar solzii din jurul gurii erau roşii, de parcă ar fi mâncat aidoma unui mamifer, muşcând.

Copilul scânci. Îşi înăbuşea sunetele durerii, probabil i se spusese că Şerpoaica avea să fie ofensată de plânsete. Ea simțea doar mila că ai lui îşi refuzau un mijloc atât de simplu de-a domoli frica. Se întoarse cu spatele

spre adulți. Regreta că erau înspăimântați, dar nu voia să piardă timp convingându-i că n-aveau motiv.

— Gata, gata, îi şopti copilului. Iarbă este neted, uscat şi moale, şi dacă-l las să te păzească, nici moartea n-ar putea ajunge la căpătâiul tău.

Iarbă se strecură în mâna ei micuță şi murdară şi îl întinse spre copil.

— Uşor...

Copilul ridică mâna şi atinse solzii lucioşi cu un deget. Şerpoaica simți efortul mişcării, totuşi băiețelul zâmbi.

— Cum te cheamă?

Băiatul privi iute spre părinții săi şi aceştia încuviințară.

— Stavin, şopti el.

N-avea nici putere, nici răsuflare să vorbească.

— Stavin, eu sunt Şerpoaica şi, peste puțină vreme, spre dimineață, va trebui să te fac să suferi. O să simți o durere scurtă şi întreg corpul te va durea câtea zile, dar apoi te vei simți mai bine.

Puştiul o privi solemn. Şerpoaica văzu că, deşi înțelesese şi se temea de ce avea să urmeze, era mai puțin înspăimântat decât dacă l-ar fi mințit. Durerile, pesemne, crescuseră mult odată cu progresul bolii, dar se părea că ceilalți se mulțumiseră să spere că boala va dispărea sau îl va ucide repede.

Şerpoaica îl puse pe Iarbă pe perna băiatului şi trase caseta mai aproape, încuietoarea se deschise sub atingerea ei. Adulții continuau să fie temători; n-aveau nici timp, nici motiv ca să găsească o încredere. Femeia lor era destul de bătrână ca să le mai facă un alt copil şi Şerpoaica putea ghici, din privirile şi din atingerile lor furişe, că erau îngrijorați, că-şi iubeau tare mult băiatul. Aşa era, de vreme ce veniseră până aici după Şerpoaică.

Era noapte şi tot mai rece. Încet, Nisip se târî afară din cutie, mişcându-şi capul, mişcându-şi limba, mirosind, gustând, simțind căldura trupurilor.

— Acesta este...?

Glasul bărbatului mai vârstnic era grav şi cunoscător, totuşi înfricoşat, şi Nisip simți teama. Se trase înapoi, în poziția de atac, şi-şi sună inelele. Şerpoaica vorbi, în timp ce întinse mâna. Vipera se relaxă şi se înfăşură pe încheietura subțire, formând brățări negre şi arămii.

— Nu, răspunse ea. Copilul vostru este prea bolnav ca Nisip să-l poată ajuta. Ştiu că e greu, dar vă rog să încercați să stați liniştiți. Poate că pentru voi e un lucru înspăimântător, dar e tot ce pot face.

Trebuia s-o enerveze pe Ceață, ca să o facă să iasă. Întâi ciocăni caseta şi apoi o împunse de două ori. Simți vibrația solzilor ce se târau şi, brusc, cobra se ivi în cort. Deşi se desfăşura repede, părea că nu se mai termină. Se legăna înainte şi înapoi. Respirația îi era un sâsâit. Capul i se ridica la peste un metru deasupra podelei, dilatându-şi gluga largă. Înapoia ei, adulții icniră, parcă şocați fizic de spectacolul desenelor aurii de pe

spatele glugii. Şerpoaica îi ignoră şi se adresă cobrei uriaşe, captându-i atenţia prin cuvintele ei.

— Oh, oh, cine-i furioasă? Potoleşte-te! A sosit vremea să-ţi meriţi hrana. Vorbeşte-i acestui copil şi atinge-l. Se numeşte Stavin.

Treptat, Ceaţă îşi relaxă gluga şi-i permise Şerpoaicei s-o atingă. Şerpoaica o apucă strâns dinapoia capului şi o ţinu aşa încât să-l privească pe Stavin. Ochii argintii ai cobrei căpătaseră galbenul din lumina lămpii.

— Stavin, rosti Şerpoaica. Acum Ceaţă va face cunoştinţă cu tine. Îţi promit că nu-ţi va face nimic.

Totuşi Stavin tremură când Ceaţă îi atinse pieptul scofâlcit. Şerpoaica nu eliberă capul cobrei, dar o lăsă să se strecoare cu trupul pe lângă băiat. Cobra era de patru ori mai lungă decât acesta. Se încolăci în inele albe şi puternice peste abdomenul său umflat, întinzându-se, luptându-se cu mâinile Şerpoaicei, forţându-şi capul spre chipul copilului, privindu-i căutătura înfricoşată cu ochii ei lipsiţi de pleoape. Femeia îi permise să se mai apropie puţin.

Ceaţă şfichiui limba, ca să guste copilul.

Cel mai tânăr dintre bărbaţi suspină înăbuşit. Stavin tresări şi Ceaţă se trase înapoi, deschizându-şi gura, arătându-şi colţii, sâsâind imperceptibil. Şerpoaica se lăsă pe călcâie, răsuflând. Uneori, în alte locuri, părinţii puteau rămâne în vreme ce ea lucra.

— Trebuie să plecaţi, rosti încet. Ceaţă devine periculos când se sperie.

— N-am să...

— Îmi pare rău. Trebuie să aşteptaţi afară.

Poate că tânărul, poate chiar femeia ar fi ridicat obiecţiile de nebiruit şi-ar fi pus întrebările, dar bărbatul rnai vârstnic îi întoarse, îi apucă de mâini şi-i conduse afară.

— Am nevoie de un animal mic, spuse Şerpoaica înainte ca el să iasă. Trebuie să aibă blană şi să fie viu.

— Îl vom aduce, răspunse bărbatul şi cei trei părinţi ieşiră în noaptea dogoritoare.

Şerpoaica le auzi paşii prin nisip. O luă pe Ceaţă în poală şi o mângâie. Cobra se înfăşură în jurul mijlocului ei, împărţindu-i căldura. Foamea irita cobra. Traversând deşertul cu nisip negru, găsiseră destulă apă, dar capcanele Şerpoaicei dăduseră greş. Era vară, arşiţă şi delicatesele îmblănite preferate de Nisip şi de Ceaţă se ascundeau. Când şerpii nu se hrăneau în mod regulat, Şerpoaica începea cât putea de repede.

Văzu cu regret că Stavin era mai speriat acum.

— Îmi pare rău că ţi-am gonit părinţii, rosti ea. Vor reveni în curând.

Ochii băieţelului străluceau, dar îşi reţinu lacrimile.

— Mi-au spus să te ascult în toate.

— Aş vrea să plângi dacă poţi, făcu Şerpoaica. Nu e un lucru atât de rău.

Stavin părea însă să nu înţeleagă şi Şerpoaica nu mai insistă; ştia că neamul lui se învăţa să reziste ţinutului refuzând să plângă, să bocească, să râdă. Îşi refuzau supărările şi-şi permiteau puţine bucurii, dar supravieţuiau.

Ceaţă se calmase, posacă. Şerpoaica o descolăci de pe mijloc şi o aşeză pe saltea, lângă Stavin. Pe măsură ce cobra se mişca, Şerpoaica îi dirija capul, simţind încordarea muşchilor.

— Te va atinge cu limba, îi spuse ea lui Stavin. S-ar putea să te gâdile, dar nu va durea. Miroase cu ea aşa cum faci tu cu nasul.

— Cu limba?

Şerpoaica încuviinţă, zâmbind şi Ceaţă şfichiui limba, atingând obrazul lui Stavin. Băiatul nu tresări; privea, încântarea sa copilărească înăbuşind pentru scurtă vreme durerile. Stătea perfect nemişcat, în vreme ce limba lungă a cobrei îi mângâia obrajii, ochii, gura.

— Gustă boala, spuse Şerpoaica.

Ceaţă nu se mai luptă cu mâna ce o oprea, şi-şi retrase capul. Şerpoaica se lăsă pe călcâie şi dădu drumul cobrei, care i se sui pe braţ şi se opri pe umeri.

— Culcă-te, Stavin, vorbi Şerpoaica, încearcă să mă crezi şi încearcă să nu-ţi fie teamă pentru dimineaţă.

Stavin o privi câteva clipe, căutând adevărul în ochii ei spălăciţi.

— Mă va păzi Iarbă?

Femeia rămase surprinsă de întrebare sau, mai degrabă, de afirmaţia dinapoia acesteia. Îi înlătură părul de pe frunte şi-i zâmbi.

— Desigur.

Îl ridică pe Iarbă:

— Vei sta cu acest băiat şi-l vei păzi.

Şarpele stătea cumjnte în mâna ei şi ochii îi luceau negri. Îl aşeză încet pe perna lui Stavin.

— Acum, culcă-te.

Stavin închise ochii şi viaţa păru că-l părăseşte. Impresia fusese atât de puternică, încât Şerpoaica se întinse să-l atingă, apoi văzu că respira, încet, întreiăiat. Îl înveli cu o pătură şi se ridică. Schimbarea bruscă a poziţiei o ameţi; se clătină şi se împletici. Pe umerii ei, Ceaţă se încordă.

Pe Şerpoaică o usturau ochii, dar vederea îi era extraordinar de limpede, în ciuda febrei. Zgomotul pe care îşi închipuise că-l auzise se apropiase. Se luptă cu foamea şi oboseala, se aplecă încet şi ridică caseta din piele. Ceaţă îi atinse obrazul cu vârful limbii.

Deschise uşa cortului şi se simţi uşurată că era încă noapte. Rezista

la căldură, dar strălucirea soarelui o străpungea, arzând-o. Luna trebuia să fi fost plină; deşi norii acopereau totul, difuzau totuşi lumina, aşa încât cerul apărea cenuşiu până la orizont. Înapoia corturilor, grupuri de umbre nedesluşite se ridicau deasupra solului. Aici, lângă marginea deşertului, exista suficientă apă ca să crească smocuri şi petece de tufişuri, asigurând adăpost şi hrană pentru tot felul de fiinţe. Nisipul negru, care sclipea orbitor în lumina soarelui, era acum un strat moale de funingine. Şerpoaica păşi afară din cort şi iluzia moliciunii dispăru; cizmele ei alunecară scrâşnind pe grăunţii tari şi ascuţiţi.

Familia lui Stavin aştepta între corturile întunecate, îngrămădite pe un petec de nisip de pe care tufişurile fuseseră smulse şi arse. Cei trei o priveau tăcuţi, cu speranţa în ochi, dar fără să şi-o trădeze pe chip. Lângă ei se afla o altă femeie, ceva mai tânără decât mama lui Stavin. Era îmbrăcată aidoma lor, într-un veşmânt lung şi larg, dar purta singura podoabă pe care Şerpoaica o văzuse la aceşti oameni: un colier de şef, atârnându-l în jurul gâtului pe o cureluşă din piele. Ea şi cu părintele mai vârstnic al lui Stavin aveau aceleaşi trăsături: chipul, ascuţit, pomeţii ridicaţi, ochii coloraţi în acel cafeniu-închis, ce le asigura supravieţuirea în soare; doar părul ei era sur, faţă de cei alb al bărbatuiui. Pe jos, la picioarele lor, un animal mic şi negru se zbătea într-o plasă, ţipând ascuţit.

— Stavin a adormit, rosti Şerpoaica. Nu-l deranjaţi, dar dacă se trezeşte, mergeţi la e!.

Mama lui Stavin şi tânărul se ridicară şi intrară în cort, dar celălalt bărbat rămase afară.

— Îl poţi ajuta?

— Aşa sper. Tumoarea e avansată, dar pare solidă. (Glasul ei părea deplasat, uşor găunos, de parcă ar fi minţit.) Dimineaţă, Ceaţă va fi gata.

Continua să simtă nevoia de a-l asigura, dar nu ştia ce să spună.

— Sora mea doreşte să-ţi vorbească, zise el şi le lăsă singure, fără nici o prezentare, fără să se înnobileze spunând că femeia cea înaltă era conducătoarea grupului.

Şerpoaica privi după el, însă uşa cortului se închise. Îşi simţea tot mai acut epuizarea, iar pe umeri Ceaţă era, pentru prima dată, o povară grea.

—- Nu te simţi bine?

Se întoarse. Femeia înainta spre ea cu o eleganţă naturală, uşor distorsionată de sarcina avansată. Şerpoaica trebui să se uite în sus ca să-i vadă privirea. Din colţurile ochilor pleca o reţea de riduri fine, de parcă râdea, câteodată, pe ascuns. Zâmbea, uşor îngrijorată.

— Pari foarte obosită. Să pun pe cineva să-ţi facă patul?

— Nu acum, răspunse Şerpoaica, nu încă. Voi dormi după aceea.

Femeia o privi atent şi Şerpoaica simţi o legătură între ele, în responsabilitatea lor împărţită.

— Cred că te înțeleg. Îți putem da ceva? Ai nevoie de ajutor?

Şerpoaica se trezi cântărind întrebările, ca şi cum ar fi fost nişte probleme complexe. Le analiză în mintea ei obosită, le disecă şi, în cele din urmă, le prinse înțelesul.

— Poneiul rneu are nevoie de hrană şi apă...

— Cineva are grijă de el.

— Mai vreau pe cineva să mă ajute cu Ceață. Cineva puternic. Cel mai important însă este să nu-i fie teamă.

— Te-aş ajuta eu, încuviință femeia şi zâmbi din nou. Însă, în ultima vreme, sunt cam stângace. O să găsesc pe cineva.

— Mulțumesc.

Redevenită serioasă, femeia înclină capul şi se îndepărtă încet spre un grup mic de corturi. Şerpoaica o privi, admirându-i grația. În comparație cu ea se simțea micuță, tânără şi şleampătă.

Nisip începu să i se descolăcească de pe încheietură. Simțindu-i frecarea solzilor, îl prinse înainte să atingă pământul. În mâinile ei, Nisip îşi ridică jumătatea anterioară a trupului. Şfichiui cu limba spre animalul cel mic, simțindu-i căldura corpului şi mirosindu-i spaima.

— Ştiu că eşti înfometat, rosti Şerpoaica, dar nu-i pentru tine.

Îl puse în casetă, o ridică pe Ceață pe umeri şi o lăsă să se încolăcească.

Animalul cel mic țipă şi se zbătu din nou, când umbra difuză a Şerpoaicei se opri deasupra lui. Se aplecă şi-l luă. În cele din urmă, seriile rapide de zbierete înspăimântate se opriră. Stătea nemişcat acum, gâfâind epuizat, privind-o cu ochi gaibeni. Picioarele dinapoi îi erau lungi iar urechile mari şi ascuțite; îşi încrețea nasul, simțind mirosul şarpelui. Blana neagră şi moale era împărțită în pătrate de sforile plasei.

— Îmi pare rău că-ți voi lua viața, vorbi Şerpoaica, dar atunci n-ai să te mai temi şi-ți promit că n-o să te doară.

Îl cuprinse uşor cu palma şi-l apucă de şira spinării, sub ceafă. împinse o dată, iute şi scurt. Pentru o clipă, animalul se zbătu, dar era deja mort. Se destinse în moarte: picioarele se răşchirară, iar degetele se încovoiară şi tremurară. Chiar şi acum, părea că o priveşte atent. Îl scoase din plasă.

Şerpoaica alese o sticluță din punguța de la brâu, deschise fălcile încleştate ale animalului şi lăsă să se prelingă o singură picătură din conținutul lăptos ai flaconului. Apoi descuie caseta şerpilor şi o chemă pe Ceață. Cobra ieşi încet, cu gluga închisă, alunecând peste margine, coborînd pe nisipul zgrunțuros. Solzii albicioşi străluceau în lumina slabă. Mirosi animalul, lunecă înspre el şi-l atinse cu limba. Pentru o clipă, Şerpoaica se temu că avea să-l refuze, fiind mort, dar corpul era cald încă, continuând să tresară convulsiv, iar şarpele era înfometat.

— O delicatesă pentru tine, i se adresă Şerpoaica, dintr-un reflex

format în singurătate. Ca să-ți stimuleze apetitul.

Ceață se apropie, se retrase şi atacă, înfigându-şi colții scurți în trupul animalului, muşcând din nou, pompându-şi rezerva de venin. Îi dădu drumul, îl apucă mai bine şi începu să-şi dilate fălcile în jurul lui; abia dacă avea să-i umfle gâtul. Când se potoli, digerând hrana, Şerpoaica se aşeză lângă ea şi o apucă, aşteptând.

Auzi paşi pe nisipul aspru.

— Am fost trimis sâ te ajut.

În ciuda şuviței albe de păr, era un tânăr, mai înalt decât Şerpoaica şi nu lipsit de farmec. Avea ochii întunecoşi şi liniile dure ale chipului erau evidențiate de părul strâns şi legat la spate. Fața îi purta o expresie neutră.

— Ți-e frică?

— Voi face tot ce spui.

Deşi silueta îi era neclară datorită veşmântului, mâinile lungi şi frumoase dovedeau forță.

— Atunci, apuc-o şi n-o lăsa să te surprindă.

Ceață începea să se trezească de sub efectul narcoticului pus de Şerpoaică în animal. Ochii cobrei priveau în gol, fără să zărească.

— Dacă muşcă...

— Prinde-o, repede!

Tânărul întinse mâna, dar ezitase prea mult. Ceață tresări, se smuci şi-l izbi cu coada în față. Se clătină înapoi, lovit şi surprins. Şerpoaica o strângea pe Ceață puternic dinapoia fălcilor şi se chinuia s-o prindă şi cu cealaltă mână. Cobra nu era cât un boa constrictor, însă era puternică, rapidă şi alunecoasă. Zvârcolindu-se, sâsâia furioasă. Ar fi muşcat orice din preajmă. Luptându-se cu ea, Şerpoaica izbuti să-i apese glandele cu venin şi să stoarcă ultimele picături de otravă. Acestea îi atârnară pentru o clipă de colți, sclipind ca nişte pietre prețioase; forța convulsiilor şarpelui le azvârli în beznă. Şerpoaica continua să se lupte cu ea, ajutată, pentru prima dată, de nisipul pe care Ceață nu se putea sprijini. Îl simți îndărăt pe tânăr apucând trupul şi coada cobrei. Zbaterile se opriră brusc şi Ceață rămase inertă în mâinile lor.

— Îmi pare rău...

— Ține-o, îl întrerupse Şerpoaica. Avem toată noaptea în față.

În a doua perioadă de zbateri a cobrei, tânărul o ținu strâns, fiind realmente de ajutor. După ce o potoliră, Şerpoaica răspunse întrebării sale neterminate.

— Dacă secreta venin şi te muşca, probabil ai fi murit. Chiar şi acum, muşcătura te-ar trimite la pat. Atâta vreme cât nu faci vreo prostie, dacă muşcă ceva, o să mă muşte pe mine.

— N-ai fi de mare ajutor vărului meu, dacă ai fi pe moarte.

— N-ai înțeles. Ceață nu mă poate omorî.

Își ridică brațul, încât el văzu cicatricile albe ale mușcăturilor. Le privi, apoi o privi pe femeie în ochi și în cele din urmă își feri căutătura.

Punctul strălucitor din nori, de unde radia lumina, se deplasa înspre vest; ei continuau să țină cobra ca pe un copil. Șerpoaica începuse să picotească, dar Ceață își mișcă trupul, încercând reflex să scape strângerii, și o trezi.

— Nu trebuie s-adorm, se adresă tânărului. Vorbește-mi. Cum te cheamă?

Precum Stavin, tânărul ezită. Părea că se temea de ea, sau de altceva.

— Noi credem, rosti el, că nu-i bine să le spunem străinilor numele nostru.

— Dacă mă considerați o vrăjitoare, n-ar fi trebuit să-mi cereți ajutorul. Nu cunosc magia.

— E o superstiție, se apără el. Nu așa cum crezi. Nu ne este teamă de deochi.

— Nu pot învăța toate obiceiurile tuturor oamenilor de pe acest pământ, așa încât mi le păstrez pe ale mele. Obiceiul meu este să le spun pe nume celor cu care lucrez. Privindu-l, Șerpoaica încercă să-i descifreze expresia în lumina palidă.

— Familiile noastre ne cunosc numele și de asemenea partenerii.

Șerpoaica se gândi că obiceiul acesta nu-i plăcea.

— Nimeni altcineva? Niciodată?

— Daaa... un prieten ar putea să-ți știe numele.

— Aha, făcu Șerpoaica. Înțeleg. Continui să fiu o străină și poate chiar un dușman.

— Un prieten ar putea să-mi știe numele, repetă tânărul. Nu vreau să te jignesc, dar nu mă înțelegi. O cunoștință nu este un prieten. Noi dăm prieteniei o valoare deosebită.

— În ținutul acesta, trebuie să fii capabil să spui repede dacă o persoană merită să fie numită „prieten".

— Ne facem rar prieteni. E un angajament prea important.

— Parcă v-ați teme de prietenie.

Tânărul căzu pe gânduri.

— Poate că ne temem de trădarea prieteniei. E foarte dureroasă.

— Te-a trădat cineva, vreodată?

O privi aspru, de parcă ar fi depășit granițele proprietății sale.

— Nu, rosti el și glasul îi purta asprimea chipului. Nici un prieten. Nu am pe nimeni căruia să-i spun prieten.

Reacția lui o descumpăni pe Șerpoaică.

— E trist, făcu ea şi tăcu, încercând să priceapă constrângerile ce puteau apropia oameni atât de depărtaţi; comparând singurătatea ei impusă de necesitate cu a lor, pe care şi-o alegeau singuri. Dacă vrei, spune-mi Şerpoaica, zise în cele din urmă. Oricum pronunţarea numelui meu nu înseamnă, nimic pentru tine.

Tânărul păru că vrea să spună ceva; poate considera că o jignise din nou sau, poate, dorea în continuare să-şi apere tradiţiile. Ceaţă însă începu să se mişte în mâinile lor şi trebuiau să o ţină atenţi, ca să nu se rănească singură. Cobra era subţire pentru lungimea ei, însă puternică şi se zbuciuma mai puternic ca oricând. Se zvârcolea în strânsoarea Şerpoaicei, încercând să-şi desfacă gluga. Îşi deschidea gura, sâsâind, dar din colţi nu-i picura venin.

Îşi încolăci coada pe torsul tânărului. Acesta începu să o împingă şi să se răsucească pentru a scăpa din inelele ei.

— Nu-i un şarpe boa, rosti Şerpoaica. Nu te va răni. Las-o...

Era însă prea târziu; Ceaţă se destinse brusc şi tânărul îşi pierdu echilibrul, şarpele biciuia aerul cu coada, desenând figuri în nisip. Femeia se lupta singură cu ea, în vreme ce tânărul se străduia s-o apuce, dar cobra se încolăci în jurul Şerpoaicei, folosind strânsoarea ca sprijin. Începu să se smulgă din mâinile Şerpoaicei şi aceasta căzu pe spate, în nisip. Ceaţă se ridică deasupra ei, cu fălcile deschise, sâsâind furioasă. Tânărul se repezi asupra cobrei şi izbuti s-o prindă dinapoia glugii. Ceaţă zvâcni spre el, dar Şerpoaica reuşise s-o apuce, împreună reuşiră să-şi impună controlul. Ceaţă se potoli brusc şi rămase aproape rigidă între ei. Transpiraseră amândoi; tânărul era palid şi chiar Şerpoaica tremura.

— Ne putem odihni puţin, spuse ea.

Privi spre tânăr şi zări linia întunecată de pe obrazul său unde, mai devreme, îl zgâriase coada cobrei. O atinse cu vârful degetelor.

— O să ai o zgârietură, făcu ea, dar nu-ţi va rămâne cicatrice.

— Dacă ar fi fost adevărat că şerpii înţeapă cu cozile, ar fi trebuit să te ocupi atât de colţi cât şi de coadă, iar eu n-aş fi fost de mare folos.

— În noaptea aceasta, aveam nevoie de cineva care să mă ţină trează, indiferent dacă mă ajuta sau nu.

Lupta cu cobra îi produsese adrenalină, dar acum dispărea, iar epuizarea şi foamea reveneau, mai puternice.

— Şerpoaico...

— Da?

El zâmbi iute, puţin stânjenit.

— Încercam pronunţia.

— Destul de bună.

— Cât ţi-a trebuit ca să traversezi deşertul?

— Nu foarte mult, dar mi s-a părut enorm. Şase zile.

— Cum ai supraviețuit?

— Există apă. Mergeam noaptea, cu excepția zilei de ieri când n-am putut găsi umbră.

— Îți transportai mâncare?

— Nu prea multă, ridică ea din umeri, dorindu-şi să nu se mai vorbească despre mâncare.

— Ce e dincolo?

— Munți... Pâraie... Câteva grupuri de oameni, negustori, locul unde am crescut şi am fost instruită. Iar mai departe, alt deşert şi un munte ce are înăuntru un oraş.

— Aş dori să văd un oraş. într-o bună zi...

— Deşertul poate fi traversat.

Tânărul nu-i răspunse, totuşi amintirea plecării de acasă era încă proaspătă în mintea Şerpoaicei, care îşi putea închipui gândurile lui.

Următoarea serie de convulsii începu mult mai devreme decât prevăzuse femeia. Din gravitatea lor, putea aproxima stadiul bolii lui Stavin şi ar fi vrut să fie dimineață. Dacă nu-l putea scăpa, avea să-l ajute să moară, l-ar fi jelit şi-ar fi încercat să uite. Cobra se zbătea şi, dacă n-ar fi fost Şerpoaica şi cu tânărul, s-ar fi zdrobit până la moarte pe nisip. Brusc, redeveni rigidă, cu botul încleştat şi limba bifurcată, atârnând.

Îşi opri respirația.

— Ține-o, spuse Şerpoaica, ia-o de cap. Repede, ia-o şi dacă se trezeşte, fugi. Ia-o! Acum nu te va ataca, te poate muşca doar accidental.

Tânărul ezită o clipă, apoi o înşfăcă pe Ceață dinapoia capului. Alunecând în nisipul adânc, Şerpoaica alergă de la corturi până într-o zonă unde mai creşteau câteva tufişuri. Rupse crenguțele uscate, ce-i zgâriară palmele. Cu coada ochiului, observă câteva vipere cu corn, atât de urâte încât păreau deformate, ce aveau cuib sub tufişuri. Şerpii sâsâiră la ea, dar îi ignoră. Găsi o tulpină subțire şi goală la interior şi reveni cu ea la corturi. Palmele îi sângerau din crestături adânci.

Îngenunche lângă capul cobrei, îi deschise fălcile şi împinse tubul adânc în gâtlej, prin canalul de aer de la baza limbii şarpelui. Se aplecă, luă capătul tubului între buze şi suflă uşor în plămânii cobrei.

Vedea simultan zeci de amănunte din jurul ei: mâinile tânărului care o țineau pe Ceață; răsuflarea lui, la început un icnet de surpriză, apoi întretăiată; nisipul ce-i zgâria coatele; mirosul grețos al fluidului ce curgea printre colții cobrei; propria ei amețeală, pusă pe seama epuizării, pe care şi-o îndepărta, după necesitate, prin voință.

Suflă, şi suflă din nou, se opri şi iar repetă până când Ceață prinse ritmul şi continuă neajutorată.

Se lăsă pe călcâie.

— Cred că n-o să pățească nimic, spuse ea. Sper.

Îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Atingerea împrăştie durere; lăsă braţul în jos şi oboseala îi coborî în oase, în susul braţului, peste urnăr, prin piept, cuprinzându-i inima. Îşi pierdu echilibrul. Căzu, încercă să-şi revină dar se mişca prea încet, se luptă cu greaţa şi ameţeala şi aproape reuşi, până când atracţia pământului dispăru undeva şi ea rămase singură în întuneric, fără să se poată orienta.

Simţea nisipul acolo unde îi zgâriase obrazul şi palmele, însă părea moale.

— Şerpoaico, pot s-o las?

Se gândi că întrebarea trebuia să fie pentru altcineva deşi, în acelaşi timp, ştia că nu mai era nimeni care să răspundă, nimeni care să poarte acelaşi nume. Simţi mâini ce o atingeau grijulii; voia să le răspundă dar era prea obosită. Avea nevoie de somn, aşa încât le împinse în lături. Ele însă continuau să-i ţină capul, îi puseră o piele uscată la buze şi-i turnară apă pe gât. Se înnecă, tuşi şi scuipă.

Se ridică într-un cot. Când ochii i se limpeziră, îşi dădu seama că tremura. Avea aceeaşi senzaţie ca atunci când fusese pentru prima dată muşcată de un şarpe, înainte ca imunitatea să i se fi dezvoltat complet. Tânărul îngenunche lângă ea cu burduful de apă în mână. Înapoia lui, Ceaţă se târa spre întuneric. Şerpoaica uită durerea ce pulsa.

— Ceaţă! strigă ea şi lovi cu palma în nisp.

Tânărul tresări şi se întoarse înspăimântat; şarpele se ridicase, cu capul la nivelul ochilor Şerpoaicei, cu gluga umflată, legănându-se, privind atentă, gata să atace. Era ca o linie albă şi tremurătoare pe un fundal negru. Şerpoaica se căzni să se ridice, având senzaţia că se lupta cu controlul unui trup străin. Era gata să cadă din nou, însă se menţinu în picioare.

— Acum nu-i timp de vânătoare, rosti ea. Ai treabă de făcut.

Întinse mâna dreaptă, o momeală pentru Ceaţă dacă vroia să atace. Braţul îi era plin de durere. Şerpoaica se temea nu de muşcătură, ci de risipirea săculeţilor cu venin ai cobrei.

— Hai, făcu ea. Hai aici şi potoleşte-ţi furia.

Observă că dintre degete îi picura sânge şi teama ce o simţea pentru Stavin crescu.

— M-ai muşcat, Ceaţă?

Durerea era însă de altă natură: veninul ar fi amorţit-o, iar serul cel nou trebuia s-o furnice...

— Nu, şopti tânărul înapoia ei.

Ceaţă atacă. Reflexele deprinse în lungile antrenamente ieşiră însă victorioase. Braţul drept al Şerpoaicei ţâşni în lateral, iar cel stâng o înşfăcă pe Ceaţă dinapoia cefii. Cobra se zbătu o clipă, apoi se relaxă.

— Fiinţă păcătoasă, murmură Şerpoaica. Să-ţi fie ruşine.

Se întoarse, lăsând cobra să i se târască pe braţ şi pe umeri, unde se

aşeză precum marginea unei cape invizibile.

— Nu m-a muşcat?

— Nu, răspunse tânărul, cu glasul alterat de uimire. Ar trebui să mori. Ar trebui să te zbați în agonie, cu brațul roşu şi umflat. Când te-ai întors... îi indică mâna: Cred c-a fost o viperă de tufiş.

Şerpoaica îşi reaminti încolăcirea reptilelor de sub rărnurele şi atinse sângele de pe mână. Îl şterse, dezvăluind cele două puncte ale muşcăturii printre zgârieturi. Rana era uşor umflată.

— Trebuie curățată, rosti ea. Mi-e ruşine c-am pățit aşa ceva.

Durerea îi dispărea în valuri lente prin braț, fără să mai ardă. Îl privi pe tânăr, apoi în jur, căutând să-şi obişnuiască ochii obosiți cu lumina slabă a lunii ce asfințea.

— Ai ținut-o curajos pe Ceață, se adresă ea tânărului. Îți mulțumesc.

El îşi coborî privirea, aproape înclinându-se. Se ridică şi se apropie de ea. Şerpoaica îşi lăsă încet mâna pe gâtul cobrei, ca s-o liniştească.

— Aş fi onorat, zise tânărul, dacă mi-ai spune Arevin.

— Mi-ar face mare plăcere.

Şerpoaica îngenunche şi ținu inelele albe şi şerpuitoare, în vreme ce Ceață se târî uşor în compartimentul ei. Peste puțină vreme, când Ceață avea să se stabilizeze, putea merge la Stavin.

Vârful cozii albe a cobrei dispăru în casetă. Şerpoaica închise capacul; s-ar fi ridicat, dar nu putea sta în picioare. Nu scăpase încă de efectele noului venin. Carnea din jurul rănii era roşie şi sensibilă, totuşi hemoragia n-avea să se întindă. Rămase locului, ghemuită, privindu-şi mâna şi gândindu-se cu dificultate la ce trebuia să facă - de data asta pentru ea.

— Lasă-mă să te ajut. Te rog.

Îi atinse umărul şi o ajută să se ridice.

— Îmi pare rău, rosti ea. Am atâta nevoie de somn...

— Lasă-mă să-ți spăl mâna, spuse Arevin. Apoi poți să te culci. Îmi spui când să te scol.

— Nu pot dormi încă. Îşi adună puterile şi-şi îndepărtă buclele scurte de pe frunte: Mi-a trecut acum. Mai ai apă?

Arevin îşi deschise veşmântul exterior. Dedesubt, purta o țesătură în jurul coapselor şi o centură de piele de care atârnau câteva burdufe tot din piele. Avea trupul subțire şi bine alcătuit, picioare lungi şi muşchiuloase. Culoarea corpului era doar cu puțin mai deschisă decât arămiul înnegrit de soare al chipului. Scoase un burduf şi întinse mâna către Şerpoaică.

— Nu, Arevin. Otrava te infectează dacă intră în orice zgârietură, cât de mică, pe care o poți avea.

Se aşeză şi-şi turnă apa călduță peste mână. Lichidul picura roz pe nisip şi dispărea, fără să lase nici măcar o pată umedă. Rana sângera ceva

mai mult acum, dar abia mai durea. Otrava era aproape anihilată.

— Nu înțeleg cum de n-ai pățit nimic, făcu Arevin. Sora mea mai mică a fost muşcată de o viperă de tufiş... Nu putu continua tot atât de nepăsător pe cât ar fi vrut: N-am putut face nimic ca s-o salvăm... nici măcar să-i uşurăm suferințele.

Şerpoiaca îi înapoie burduful şi frecă muşcătura cu balsam dintr-o sticluță ce o purta la brâu.

— Face parte din pregătirea noastră, răspunse ea. Lucrăm cu multe soiuri de şerpi, aşa încât trebuie să fim imuni la cât mai mulți se poate. E obositor şi destul de dureros.

Strânse pumnul; crusta ținea, iar ea îşi recăpătase siguranța. Se aplecă înspre Arevin şi-i atinse din nou obrazul zgâriat.

— Da... întinse un strat subțire de alifie deasupra: Asta o va ajuta să se vindece.

— Dacă nu poți să dormi, vrei măcar să te odihneşti?

— Da, răspunse ea. Un pic.

Şerpoaica se aşeză lângă Arevin, sprijinindu-se de el, şi priviră soarele transformând norii în aur, flăcări şi chihlimbar. Simplul contact fizic cu altă ființă umană îi făcea plăcere Şerpoaicei, deşi o considera cu totul nesatisfăcătoare. Altădată, altundeva, avea să facă ceva mai mult, dar nu aici, nu acum.

Când marginea de jos a discului se înălță deasupra orizontului, se ridică şi o chemă pe Ceață afară din casetă. Cobra ieşi încet, slăbită şi i se încolăci pe umeri. Şerpoaica luă gentuța şi, împreună cu Arevin, se întoarse la corturi.

Părinții lui Stavin aşteptau lângă intrarea cortului. Alcătuiau un grup strâns, tăcut şi defensiv. O clipă, Şerpoaica crezu că se hotărâseră să renunțe la ea. Apoi, cu spaima ca un fier înroşit în gură, îi întrebă dacă Stavin murise. Ei clătinară din cap şi-i făcură semn să intre.

Stavin zăcea aşa cum îl lăsase, adormit. Adulții o urmăreau cu privirea şi le putea adulmeca teama. Ceață şfichiui cu limba, iritată de pericolul posibil.

— Ştiu că vreți să stați, rosti Şerpoaica. Ştiu că vreți să mă ajutați dacă puteți, dar, în afara mea, nimeni nu poate face nimic. Vă rog să ieşiți.

Se priviră unul pe ceiăialt, apoi se uitară ia Arevin şi pentru o clipă crezu că aveau s-o refuze. Şerpoaica ar fi vrut să cadă în tăcere şi să adoarmă.

— Haideți, verilor, spuse Arevin. Suntem în mâinile ei.

Deschise uşa cortului şi le făcu semn să iasă. Şerpoaica nu-i mulțumi decât cu o privire şi el aproape că ar fi zâmbit. Se întoarse către Stavin şi îngenunche lângă el.

— Stavin...

Îi atinse fruntea; era foarte fierbinte. Observă că mâna ei era mai puțin sigură ca înainte. Atingerea uşoară trezise copilul.

— E timpul, rosti Şerpoaica.

Băiatul clipi, revenind din visele sale, privind-o şi recunoscând-o cu încetul. Nu părea înspăimântat. Şerpoaicei îi părea bine de lucrul ăsta însă nu-şi putea alunga o stare interioară de nelinişte.

— O să doară?

— Acum doare?

Băiatul ezită, îşi feri ochii apoi o privi deschis:

— Da.

— S-ar putea să doară ceva mai tare. Sper să nu fie aşa. Eşti gata?

— Poate rămâne şi Iarbă?

— Desigur, răspunse ea.

Atunci îşi dădu seama ce era în neregulă.

— Vin imediat.

Glasul i se schimbase într-atât şi-l strânsese aşa de tare pe băiat, încât acesta se sperie. Părăsi cortul, mergând încet, calmă, stăpânindu-se. Afară, chipurile părinților îi spuseră de ce se temeau.

— Unde-i Iarbă?

Arevin, cu spatele la ea, tresări la tonul ei. Bărbatul cu păr mai deschis icni şi n-o mai privi.

— Ne-a fost frică, rosti partenerul mai vârstnic. Credeam că va muşca copilul.

— Eu am crezut. Eu am fost. Se târa pe fața lui ... Îi puteam vedea colții... Mama lui Stavin îşi lăsă mâinile pe umerii partenerului tânăr şi acesta amuți.

— Unde este? Voia să strige şi nu putea.

Îi aduseră o cutioară deschisă. Şerpoaica o luă şi privi înăuntru.

Iarbă zăcea, aproape tăiat în două, măruntaiele curgându-i din corp, pe jumătate întors. În timp ce îl privea, tremurând, el se zbătu odată şi şfichiui limba. Şerpoaica scoase un sunet înfundat în gât. Spera că mişcările sale erau simple reflexe, totuşi îl apucă pe cât putu mai uşor. Se aplecă şi atinse cu buzele solzii verzi şi netezi dinapoia capului. Îl muşcă scurt şi iute la baza craniului. Sângele îi țâşni în gură rece şi sărat. Dacă nu era încă mort, îl ucisese instantaneu.

Îi privi pe părinți şi pe Arevin; erau cu toții albi la față, dar nu avea pic de înțelegere pentru teama lor şi nu-i păsa decât de propria-i durere.

— O ființă atât de mică, spuse ea. O ființă atât de mică, ce dădea numai plăcere şi vise.

Îi privi o clipă, apoi se întoarse către cort.

— Aşteaptă...

Îl auzi pe partenerul mai în vârstă venind înapoia ei. Îi atinse umărul; ea îi îndepărtă mâna cu o mişcare bruscă.

— Îți dăm tot ce vrei, zise el, dar lasă copilul.

— Să-l omor pe Stavin pentru stupiditatea voastră? explodă ea.

Bărbatul părea că voia s-o rețină. Şerpoaica îi izbi cu umărul în stomac şi se repezi în cort, lovind caseta. Trezită brusc şi furioasă, Nisip se târî afară, încolăcindu-se. Când cineva încercă să intre, sâsâi şi zăngăni clopoţeii cu o violență pe care Şerpoaica nu i-o mai cunoscuse. Nu mai privi înapoi. Îşi aplacă fruntea, ştergându-şi lacrimile cu mâneca înainte ca Stavin să le vadă. îngenunche lângă pat.

— Ce s-a întâmplat?

Auzise glasurile în afara cortului şi ciocnirea.

— Nimic, Stavin. Ştiai că noi am traversat deşertul?

— Nu, răspunse el cu uimire.

— Era foarte cald şi n-aveam nimic de mâncare Iarbă vânează acum. Era înfometat. Îl ierți şi mă laşi să-ncep? Eu voi fi aici tot timpul.

Părea foarte obosit; era dezamăgit dar n-avea puterea să contrazică.

— Bine.

Glasul îi suna ca nisipul prefirat printre degete.

Şerpoaica o ridică pe Ceață de pe umeri şi îndepărtă pătura de pe trupul lui Stavin. Tumoarea se ivi sub coaste, deformându-i corpul, strivindu-i organele vitale, sugându-i hrana pentru a creşte ea, otrăvindu-l cu zoaiele ei. Ţinând-o pe Ceață de cap, Şerpoaica o lăsă să coboare pe băiat, atingându-l şi gustându-l. Trebuia să oprească cobra din a muşca; excitarea o agitase. Când Nisip îşi scutură clopoţeii, vibrațiile o făcură să tresară. Femeia o strânse, mângâind-o; răspunsurile învățate şi antrenate începură să sosească, copleşind instinctele naturale. Ceață se opri când limba îi atinse pielea de deasupra tumorii şi Şerpoaica îi dădu drumul.

Cobra se dădu înapoi, apoi țâşni şi muşcă aşa cum muşcă cobrele, înfigându-şi o dată colții scurți, dând drumul, muşcând imediat ca să apuce mai bine, ținând, mestecându-şi prada. Stavin țipă, dar nu se mişcă sub mâinile Şerpoaicei.

Ceață îşi goli săculeții cu venin în copil şi-i dădu drumul. Se înălță, privi în jur, îşi strânse gluga şi se târî peste podele într-o linie perfect dreaptă către compartimentul ei întunecos.

— Gata, Stavin.

— Acum o să mor?

— Nu. Nu acum şi sper că nici mulți ani de acum înainte.

Scoase o sticiuță cu pulbere de la brâu.

— Deschide gura.

Băiatul se supuse şi ea îi presără pudra pe limbă.

— Asta va ajuta împotriva durerii.

Aşternu o țesătură peste rănile punctiforme, fără a şterge sângele.

— Şerpoaico? Pleci?

— Nu plec fără să-ți spun la revedere, îți promit.

Copilul se lăsă pe spate, închise ochii şi drogul îl adormi.

Nisip se încolăcise cuminte pe podea. Femeia bătu cu palma în duşumea ca să-l cheme. Se târî spre ea şi intră în casetă. Şerpoaica închise capacul şi ridică cutia, continuând să o simtă goală. Auzea zgomote în afara cortului. Părinții lui Stavin şi cei care veniseră să-i ajute, deschiseră uşa şi priviră înăuntru, pipăind podelele cu bețe întinse înaintea lor.

Şerpoaica lăsă cutia jos.

— Sunt gata.

Intrară. Arevin era cu ei, dar avea mâinile goale.

— Şerpoaico...

Vorbea prin durere, milă şi confuzie, şi Şerpoaica nu putea spune ce credea el de fapt. Privi peste umăr. Mama lui Stavin era chiar înapoia lui. O apucă de umeri.

— Ar fi murit fără ea. Indiferent ce s-ar întâmpla în continuare, el ar fi murit.

Ea se scutură de mâinile tânărului.

— Poate ar fi trăit. Poate ar fi scăpat. Am... Nu mai reuşi să continue, ascunzându-şi lacrimile.

Şerpoaica simți oameni mişcându-se, înconjurând-o. Arevin păşi spre ea şi se opri, iar ea îşi dădu seama că o aştepta să se apere.

— Nici unul din voi nu poate plânge? strigă ea. Nici unul dintre voi nu poate plânge pentru mine şi disperarea mea, sau pentru ei cu vinile lor, sau pentru ființele mititele şi durerile lor?

Simțea lacrimile curgându-i pe obraji.

N-o înțelegeau; erau ofensați de plânsul ei. Stăteau locului, încă temându-se, dar căpătând curaj. Nu mai avea nevoie de poza degajată cu care-l păcălise pe copil.

— Proştilor, rosti cu o voce spartă. Stavin...

Lumina dinspre intrare îi făcu pe toți să tresară.

— Lăsați-mă să trec.

Cei din fața Şerpoaicei se dădură în lături în fața conducătoarei lor. Se opri înaintea Şerpoaicei, ignorând caseta pe care aproape că o atingea cu piciorul.

— Stavin o să trăiască?

Glasul îi era calm şi blând.

— Nu pot fi sigură, dar aşa cred.

— Lăsați-ne.

Oamenii înțeleseră cuvintele Şerpoaicei înainte de a le înțelege pe cele ale conducătoarei; priviră în jur, îşi coborâră armele şi în cele din urmă, unul câte unul, părăsiră cortul. Arevin rămase. Şerpoaica simți cum puterea ce venise înaintea primejdiei o părăseşte. Genunchii îi cedară. Se ghemui peste gentuță cu fața în mâini. Femeia cealaltă îngenunche lângă ea.

— Îți mulțumesc, spuse. îți mulțumesc, îmi pare atât de rău...

Îşi puse brațele în jurul Şerpoaicei şi o atrase către ea. Arevin îngenunche lângă ele şi o îmbrățişă şi el. Şerpoaica începu din nou să tremure, iar ei o ținură în timp ce plânse.

Mai târziu dormi, epuizată, singură în cort cu Stavin, ținându-i mâna. Oamenii prinseseră animale mici pentru Nisip şi Ceață. Ei îi dăduseră hrană şi provizii şi suficientă apă ca să se poată îmbăia, deşi pesemne îşi secătuiseră mult rezervele.

Când se trezi, Arevin dormea în apropiere, cu veşmântul deschis de căldură, acoperit de transpirație pe piept şi abdomen. Duritatea din chipul lui dispărea în somn; părea obosit şi vulnerabil. Şerpoaica voi să-l trezească, dar se opri, clătină din cap şi se întoarse către Stavin.

Pipăi tumoarea şi văzu că începuse să se dizolve şi să se strângă, ucisă de veninul modificat al cobrei. Dincolo de durerea ei, Şerpoaica se bucură. Îndepărtă cârlionții de pe fruntea puştiului.

— Nu te voi minți din nou, micuțule, şopti ea, dar în curând trebuie să plec. Nu pot rămâne aici.

Dorea alte trei zile de somn, pentru a termina lupta cu efectele otrăvii viperei de tufiş, însă avea să doarmă altundeva.

— Stavin?

Încetişor, se trezi.

— Nu mă mai doare.

— Mă bucur.

— Îți mulțumesc...

— La revedere, Stavin. Mai târziu o să-ți reaminteşti că te-ai trezit şi că ți-am spus la revedere?

— La revedere, rosti el, copleşit de toropeală. La revedere, Şerpoaico. La revedere, Iarbă. Închise ochii.

Şerpoaica ridică geanta şi privi spre Arevin. Acesta nu se mişcă. Pe jumătate recunoascătoare, jumătate regretând, părăsi cortul.

Amurgul se apropia cu umbrele lungi şi neclare; tabăra era fierbinte şi tăcută. Îşi găsi poneiul tărcat, înconjurat de provizii. Burdufuri noi, pline cu apă, şi veşminte pentru deşert erau aşezate lângă şea, pe jos, deşi Şerpoaica refuzase orice plată. Poneiul necheză spre ea. Îl scărpină între urechi, îl înşeuă şi încărcă proviziile. Îl apucă de frâu şi se îndreptă spre est, de acolo de unde venise.

— Şerpoaico...

Răsuflă adânc şi se întoarse către Arevin. Tânărul stătea cu fața către soare; pielea îi era arămie-roşiatică, iar veşmântul purpuriu. Părul, liber acum, îi cădea pe umeri îndulcindu-i trăsăturile.

— Trebuie să pleci?

— Da.

— Speram că nu vei pleca înainte ca... Speram că vei sta... o vreme...

— Dacă lucrurile erau altfel, aş fi putut rămâne.

— Erau înfricoşați...

— Le-am spus că Iarbă nu le putea face nici un rău, dar ei i-au văzut colții şi n-au ştiut că el aduce doar vise şi uşurează moartea.

— Nu-i poți ierta?

— Nu pot rămâne înaintea vinovăției lor. Ceea ce au făcut a fost greşeala mea. I-am înțeles prea târziu.

— Tu singură ai spus că nu poți cunoaşte toate obiceiurile şi toate temerile.

— Sunt oloagă, răspunse ea. Fără Iarbă, dacă nu pot lecui un om, nu pot da nici un ajutor. Trebuie să merg acasă, să dau ochi cu învățătorii mei şi sper că-mi vor ierta prostia. Ei numesc rareori pe cineva cu numele ce-l port eu - şi acum vor fi dezamăgiți.

— Lasă-mă să vin cu tine.

Ar fi vrut şi ea; ezită şi se blestemă pentru această slăbiciune.

— Mi-i pot lua pe Ceață şi pe Nisip, iar pe mine să mă izgonească, şi atunci ai fi izgonit şi tu. Rămâi aici, Arevin.

— Nu contează.

— Ba da. După un timp, ne-am urî. Nu te cunosc şi nici tu pe mine. Avem nevoie de tăcere şi de timp pentru a ne înțelege bine.

Tânărul înaintă spre ea, o cuprinse în brațe şi rămaseră îmbrățişați un moment. Când îşi ridică privirea, ochii lui străluceau de lacrimi.

— Te rog, întoarce-te, şopti el. Orice s-ar întâmpla, întoarce-te.

— Voi încerca. Aşteaptă-mă primăvara viitoare, când se opresc vânturile. Dacă nu vin nici în următoarea primăvară, uită-mă. Acolo unde voi fi, dacă trăiesc, te voi uita şi eu.

— O să te aştept, rosti Arevin.

Şerpoaica apucă frâul poneiului şi porni către deşert.

[First published in „Analog Science Fact/Science Fiction”, October, 1973]